

Mál nr. 390/2017**M og****vátryggingafélagið V vegna slysaftryggingar ökumanns og eiganda bifhjólsins X.****Takmörkun ábyrgðar vátryggingafélags vegna umferðaróhapps 10.6.2017.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttækið 30.11.2017.

Bréf V, dags. 15.1.2018.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M slasaðist í umferðaróhappi í sunnanverðum Bjarnarfirði 10.6.2017 og fallist hefur verið að greiðslu bóta að 2/3 hluta úr slysaftryggingu ökumanns vegna líkamstjóns hans. Í lögregluskýrslu kemur fram að M hafi ekki getað rætt um aðdraganda slyssins á vettvangi og liggur frásögn hans því ekki fyrir. Í skýrslunni kemur fram að skransför eftir bifhjól M hafi byrjað á blindhæð um 70 metrum frá því að hjólið stöðvaði. Í skýrslunni kemur fram í frásögn félaga M að þeir hafi tveir ekið sínum bifhjólum síðast í hópi þar sem þeirra hjól hafi ekki verið til þess fallin að aka í lausamöl. Einnig kemur þar fram að fótstig á bifhjóli M hafi verið brotið.

M telur að hann hafi hagað akstri sínum þannig að hann hafi gætt fyllstu varúðar, hann hafi ekið síðastur með öðrum í stærri hópi og ekki sé sýnt að það að fótstig hafi verið brotið á bifhjólinu hafi haft áhrif á akstur þess, enda hafi M náð vel í fótbremsu. M telur að V hafi ekki sýnt fram á stórkostlegt gáleysi hans með hliðsjón af 1. mgr. 90. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.

V hefur takmarkað ábyrgð sína með vísan til þess að M hafi brotið varúðarreglu í gr. 4.6 í vátryggingarskilmálum um að ekki hafi verið heimilt að aka í lausamöl. Einnig telur V að M hafi sýnt stórkostlegt gáleysi við aksturinn þar sem löng skriðför eftir bifhjólið hafi bent til þess að M hafi ekið of hratt m.v. aðstæður auk þess sem félagi hans hafi borið í lögregluskýrslu um að fótstig á bifhjóli M hafi verið brotið. V telur að allt þetta hafi haft áhrif á getu M til að stjórna bifhjólinu og rétt sé að skerða bótarétt hans um þriðjung vegna þess líkamstjóns sem hann hlaut.

Álit.

Þegar vátryggingafélag ætlar að takmarka ábyrgð sína m.t.t. 90. gr. laga um vátryggingarsamninga gera almennar sönnunarreglur ráð fyrir því að félagið beri sönnunarbyrði um hvort varúðarregla vátryggingarskilmála hafi verið brotin af stórkostlegu gáleysi eða hvort háttsemi sem leiddi til tjóns verði að öðru leyti rakin til stórkostlegs gáleysis þess sem krefst bóta. Í lögregluskýrslu vegna málsins kemur fram að skransför hafi verið um 70 metrar eftir bifhjól M og að fótstig á hjóli hans hafi verið brotið. Ekki var hægt að taka skýrslu af M þegar lögregla kom á vettvang og liggja skýringar fyrir í málskoti M. Þegar litið er til fyrrnefndrar sönnunarstöðu verður ekki talið nægilega sýnt fram á að M hafi ekið of hratt miðað við aðstæður þótt skransför hafi verið nokkuð löng. Ekki verður heldur fullyrt um aðstæður á veginum þannig að M hafi brotið gegn varúðarreglu þannig að háttsemi hans megi jafna til stórkostlegs gáleysis í skilningi fyrrnefndrar lagagreinar. Telst M því eiga rétt á bótum úr slysaftryggingu ökumanns að fullu.

Niðurstaða.

M á rétt á fullum bótum úr slysaftryggingu ökumanns hjá V.

Reykjavík, 6. febrúar 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.